

Lieta C-42/22

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2022. gada 19. janvāris

Iesniedzējtiesa:

Supremo Tribunal Administrativo (Augstākā administratīvā tiesa,
Portugāle)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2021. gada 16. decembris

Apelācijas sūdzības iesniedzēja:

Global – Companhia de Seguros, S.A. (tagad - *Seguradoras
Unidas, S.A.*)

Atbildētāja apelācijas instancē:

Autoridade Tributária e Aduaneira (Nodokļu un muitas iestāde,
Portugāle)

Pamatlietas priekšmets

Global – Companhia de Seguros, S.A. (tagad - *Seguradoras Unidas, S.A.*), iesniedza apelācijas sūdzību *Supremo Tribunal Administrativo* [Augstākajā administratīvajā tiesā] par *Tribunal Tributário de Lisboa* [Lisabonas Nodokļu tiesas, Portugāle] 2017. gada 30. decembra spriedumu, ar kuru tika atzīta par nepieņemamu administratīvā prasība atcelt Nodokļu un muitas iestādes lēmumu par vairākiem PVN aprēķiniem, kurā maksājamais PVN kopā ar procentiem ir noteikts 18 715,86 EUR apmērā.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Direktīvas 77/388/EEK 13. panta B daļas a) un c) punktu un tos aizstājušos Direktīvas 2006/112/EK 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 136. panta

a) punktu, lai noskaidrotu, vai jēdziens “apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas darījumi” - kā kādas apdrošināšanas sabiedrības galvenā darbība - ietver arī saistītās vai papildu darbības, konkrēti: negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku iegādi un pārdošanu, un vai šāda mērā šī darbība arī ir atbrīvota no pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”). Iesniedzējtiesa vēlas arī noskaidrot, vai šis atbrīvojums var izrietēt no apstākļa, ka apdrošināšanas sabiedrība ir no šā nodokļa atbrīvots subjekts, ja par minētajām precēm PVN nebija atskaitāms. Visbeidzot, tā vēlas noskaidrot, vai tas, ka negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku pārdošana nav atbrīvota no PVN, ir pretrunā nodokļu neitralitātes principam.

Prejudiciālie jautājumi

Iesniedzējtiesa saskaņā ar LESD 267. pantu uzdod Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

“A. Vai Sestās PVN direktīvas 13. panta B daļas a) punkts un līdz ar to arī tagadējais PVN direktīvas 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka atbrīvojuma no PVN mērķiem jēdzienā “apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas darījumi” ietilpst arī tādas saistītās vai papildu darbības kā negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku iegāde un pārdošana?

B. Vai Sestās PVN direktīvas 13. panta B daļas c) punkts un līdz ar to arī vēlākais PVN direktīvas 136. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku iegāde un pārdošana ir jāuzskata par izmantotu tikai un vienīgi no nodokļa atbrīvota subjekta* vajadzībām, ja tiesības atskaitīt PVN par šīm precēm nebija radušās?

C. Vai PVN neitralitātes principam ir pretrunā tas, ka apdrošinātāju veikta negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku pārdošana nav atbrīvota no PVN gadījumā, kad PVN nav bijis atskaitāms?”

Atbilstošās Savienības tiesību normas

Padomes Sestā direktīva 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (Sestā PVN direktīva): 13. panta B daļas a) un c) punkts;

* N.d.t: Domājams, ka šis formulējums ir darināts, iedvesmojoties no PVN direktīvas 136. panta a) punkta “to preču piegādi, ko pilnībā izmanto *darbībai, kurai atbrīvojums piešķirts* atbilstīgi ... 135. pantam, ja šīs preces nav radījušas atskaitīšanas tiesības”, taču nav skaidrs, vai “no nodokļa atbrīvotu **darbību**” (*atividade isenta* – Direktīvā un DDP tekstā) ar “no nodokļa atbrīvotu **subjektu**” (*entidade isenta* – DDP jautājumā) iesniedzējtiesa ir aizstājusi apzināti vai neviļus.

Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (turpmāk tekstā – “PVN direktīva”): 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 136. panta a) punkts (kuri atbilst iepriekš minētajiem Sestās PVN direktīvas 13. panta B daļas a) un c) punktam).

Atbilstošās valsts tiesību normas

Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (IVA) (Pievienotās vērtības nodokļa (PVN) kodekss; turpmāk tekstā – “PVN kodekss”), apstiprināts ar 1984. gada 26. decembra Dekrētlukumu Nr. 394 B/84 un pārstrādāts ar 2008. gada 20. jūnija Dekrētlukumu Nr. 102/2008 (2008. gada 20. jūnija *Diário da República* Nr. 118/2008, I sērija), tā grozītajā redakcijā: 9. panta 29. punkts (tagad 28. punkts) un 33. punkts.

Decreto-Lei n. 94-B/98, de 17 de abril, que regula as condições de acesso e de exercício da atividade seguradora e resseguradora no território da Comunidade Europeia, incluindo a exercida no âmbito institucional das zonas francas (1998. gada 17. aprīļa Dekrētlukums Nr. 94-B/98, ar ko tiek regulēti nosacījumi piekļuvei apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darbībām un to īstenošanai Eiropas Kopienas teritorijā, tostarp brīvo zonu institucionālajā jomā) (1998. gada 17. aprīļa *Diário da República* Nr. 90/1998, 2. pielikums, I-A sērija,): 8. panta 1. punkts.

Īss pamatlīstas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Šī apelācijas sūdzība ir iesniegta par spriedumu, ar kuru par nepieņemamu tika atzīta *Global – Companhia de Seguros, S.A.* (tagad - *Seguradoras Unidas, S.A.*) celtā administratīvā prasība par PVN aprēķiniem Nr. 09172471 par periodu 07/03T, Nr. 09172473 par periodu 07/06T, Nr. 09172475 par periodu 07/09T un Nr. 09172477 par periodu 07/12T, un attiecīgajiem procentu maksājumu aprēķiniem Nr. 09172472 par periodu 07/03T, Nr. 09172474 par periodu 07/06T, Nr. 09172476 par periodu 07/09T un Nr. 09172478 par periodu 07/12T.
- 2 Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir apdrošināšanas sabiedrība, kas savas darbības ietvaros iegādājas un vēlāk pārdod tādu transportlīdzekļu atliekas, kuri ir cietuši negadījumos, kuros bijuši iesaistīti tās apdrošinātie.
- 3 Toreizējās *Direção Geral dos Impostos* [Nodokļu ģenerāldirekcijas] *Direção de Serviços de Inspeção Tributária* [Nodokļu pārbaudes dienestu direkcijas] *Divisão de Inspeção a Seguradoras e Sociedades Financeiras* [Apdrošināšanas sabiedrību un finanšu iestāžu pārbaudes nodaļas] dienestu veiktās pārbaudes rezultātā tika veikts pievienotās vērtības nodokļa (PVN) uzrēķins par 2007. taksācijas gadu 17 213,70 EUR apmērā, pieskaitot procentus.

- 4 Šo uzrēķinu pamatā ir nodokļu administrācijas veiktā vērtējuma attiecībā uz negadījumos cietušo transportlīdzekļu atlieku pārdošanu, kas pārbaudes aktā ir izklāstīts šādi:

“Nodokļa maksātājs nav samaksājis PVN par preču (negadījumos cietušo transportlīdzekļu atlieku) nodošanu.

Negadījumos cietušo transportlīdzekļu atlieku pārdošana ir ar PVN apliekams darījums atbilstoši PVN kodeksa 3. pantam, jo tā ir kustamas mantas nodošana par atlīdzību, piemērojot 21 % likmi, saskaņā ar tā paša tiesību akta 18. panta c) punktā noteikto.”

- 5 Tāpēc nodokļu administrācija veica 1. punktā norādīto PVN aprēķinu, kurā maksājamais PVN kopā ar procentiem ir noteikts 18 715,86 EUR apmērā.
- 6 Apelācijas sūdzības iesniedzēja samaksāja apstrīdētajos aprēķinos norādītos maksājumus 2009. gada 23. novembrī.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā - atšķirībā no pārsūdzētajā spriedumā atzītā - negadījumos cietušo transportlīdzekļu atlieku pārdošana ir jāuzskata par darījumu, kas atbrīvots no PVN.

Saskaņā ar PVN kodeksa 9. panta 29. punktu (tagad PVN kodeksa 9. panta 28. punkts) no PVN ir atbrīvoti “apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas darījumi, kā arī ar tiem saistīto pakalpojumu sniegšana, ko veic apdrošināšanas mākeri un apdrošināšanas aģenti” – noteikums, kura izcelsme ir meklējama [Sestās PVN direktīvas] 13. panta B daļas (“Citi atbrīvojumi”) a) punktā, kas aizstāts ar tagadējo PVN direktīvas 135. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

Šis atbrīvojums tika paredzēts galvenokārt tehnisku iemeslu dēļ saistībā ar konceptuālām grūtībām iekļaut apdrošināšanas darbību nodokļu loģikā, kad tā darbojas atbilstoši priekšnodokļa metodei, jo tikai neliela daļa no klientu samaksātajām prēmijām tiek izmantota administratīvo izmaksu segšanai, kā arī fakts, ka apdrošināšanas sabiedrības veic vairākas finanšu darbības konkurencē ar citiem banku un finanšu darījumiem, kas arī ir atbrīvoti no nodokļa saskaņā ar minēto direktīvu.

Savienības tiesību norma, uz kuras pamata PVN kodeksā ir noteikts atbrīvojums, paredz atbrīvojumu attiecībā uz apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas darījumiem, neparedzot nekādu izņēmumu vai ierobežojumu tā piemērošanas jomai.

Atsauce uz apdrošināšanas mākeru un apdrošināšanas aģentu veiktu saistīto pakalpojumu sniegšanu ir iekļauta, lai paskaidrotu atbrīvojuma piemērošanas tvērumu, un tā nekādā veidā nenožīmē, ka šajā atbrīvojumā nav iekļauta citu saistīto pakalpojumu sniegšana.

1998. gada 17. aprīļa Dekrētlíkuma Nr. 94 B/98 8. panta 1. punktā ir noteikts, ka apdrošināšanas sabiedrības “ir finanšu iestādes, kuras veic tikai tiešās apdrošināšanas un/vai pārapdrošināšanas darbības, un var veikt arī ar apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darbībām saistītās vai papildu darbības, tostarp attiecībā uz aktiem un līgumiem par negadījumos cietušu transportlīdzekļu atliekām [...]”, tādējādi no minētās tiesību normas redakcijas skaidri izriet, ka par darbībām, kas saistītas ar galveno apdrošināšanas darbību, likumā tiek uzskatīti šīs nozares uzņēmumu darbībā ietilpstošie darījumi ar negadījumos cietušu transportlīdzekļu atliekām.

Šos darījumus nevar atdalīt no parastās atlīdzību nolīgšanas un izmaksāšanas darbības, iestājoties apdrošināšanas gadījumiem, ņemot vērā, ka to summa mainās atkarībā no tā, vai apdrošināšanas sabiedrība pretī saņem vai nesaņem negadījumā cietušo transportlīdzekli (vai tās atliekas), un ka vairākumā gadījumu apdrošinātājam šā darījuma rezultātā nerodas kapitāla pieaugums. Ievērojot šo komplementaritāti, kas ir nostiprināta arī pašā šīs nozares tiesiskajā regulējumā, apelācijas sūdzības iesniedzēja nesaprot, kā negadījumos cietušo transportlīdzekļu atlieku atsavināšanu var izslēgt no apdrošināšanas darījumu loka PVN kodeksa 9. panta 29. punktā minētā atbrīvojuma piemērošanas nolūkā.

Tā jāpiebilst, ka, ievērojot PVN kodeksa 9. panta 29. punktā noteikto, nebūtu loģiski likumdevējam izvēlēties uzskatīt, ka šie darījumi, kas tradicionāli saistīti ar apdrošināšanas darbību, neietilpst atbrīvojuma piemērošanas jomā, taču ietvert tajā trešo personu veiktos aģentu un makleru darījumus, kas veido ar prēmiju iekasēšanas un atlīdzību izmaksāšanas gluži nesaistītu darbību un kuras atbrīvošanai, šķiet, nepastāv neviens no minētajiem tehniskajiem iemesliem. Proti, ievērojot nodomu atbrīvot no nodokļa visu apdrošināšanas darbību plašā nozīmē, likumdevējs tikai attiecībā pret šiem pēdējiem minētajiem darījumiem ir uzskatījis par nepieciešamu konkrēti noteikt atbrīvojumu, un tādējādi, ja likumdevējs to gadījumā neko nebūtu paredzējis, šādi darījumi katrā ziņā būtu aplikti ar nodokli. Tāpēc PVN kodeksa 9. panta 29. punktā noteiktajam atbrīvojumam esot jābūt piemērojamam arī uz šā pamata.

Secināto neliek apšaubīt nostāja, kas ieņemta vairākos nesenos – līdz šim vairāk vai mazāk iedibinātajai judikatūrai [atsauce uz *Supremo Tribunal Administrativo* judikatūru] – pretējos administratīvo un nodokļu tiesu nolēmumos, saskaņā ar kuriem tādas saistītās darbības kā negadījumos cietušo transportlīdzekļu atlieku iegāde un pārdošana neietilpst apdrošināšanas darījumu jēdzenā.

Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, nav pieļaujama tāda interpretācija, saskaņā ar kuru PVN kodeksa 9. panta [29]. punktā jēdziens “apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darījumi” tiek izprastas ar atsauci uz tā definīciju Dekrētlíkuma Nr. 94 B/98 8. pantā, jo tas ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, kas ir jāinterpretē, ievērojot tā izcelsmes pamatā esošo [Savienības] tiesību normu.

Turklāt domājamā atbrīvojuma attiecināšana arī uz saistīto pakalpojumu sniegšanu, ko veic apdrošināšanas mākleri un apdrošināšanas aģenti, nenozīmē, ka saskaņā ar atbrīvojuma normu būtu izslēgti visi saistītie pakalpojumi, jo, apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā, vārds “tostarp”^{*} tiek izmantots Kopienų likumdevēja par nepieciešamu uzskatīta precizējuma ieviešanai. Tāpat, pamatojoties uz iepriekš minēto, apelācijas sūdzības iesniedzēja arī apgalvo, ka ir jāatzīst, ka aplūkotie darījumi ir atbrīvoti saskaņā ar PVN kodeksa 9. panta 29. punktu, kā rezultātā būtu jāatceļ pārsūdzētais spriedums un būtu jāapmierina celtā administratīvā prasība.

Gadījumā, ja tā netiktu uzskatīts, un ievērojot radušos jautājumu par Eiropas Savienības tiesību interpretāciju, kura rada šaubas un ir nozīmīga strīda atrisināšanai, šo interpretāciju ir jālūdz veikt Eiropas Savienības Tiesai, kuras kompetencē saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 267. pantu ir spriest prejudiciālā tiesvedībā par Savienības tiesību interpretāciju.

Proti, ņemot vērā, ka ir jāinterpretē Savienības tiesību normas – Sestās PVN direktīvas 13. panta B daļas a) punkts un PVN direktīvas 135. panta 1. punkta a) apakšpunkts – un ka acīmredzami runa ir par jautājumu, kas rada šaubas vēl jo vairāk tāpēc, ka - cik zināms - lai arī attiecīgo tiesību normu formulējums nav mainījies, doktrīnā un administratīvo un nodokļu tiesu judikatūrā par šo jautājumu nav vienprātības, ir jāvērsas Tiesā.

Pat ja tiktu atzīts, ka negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku pārdošanas darījumi nav atbrīvoti no PVN, ka iepriekš izklāstīts, tiem būtu katrā ziņā jāgūst labums no PVN kodeksa 9. panta 33. punktā paredzētā atbrīvojuma, tāpēc apstrīdētie PVN un procentu aprēķini esot prettiesiski arī šā iemesla dēļ.

Tādējādi arī šajā ziņā pārsūdzētajā spriedumā ir pieļauta kļūda vērtējumā, un spriedums ir jāatceļ. Proti, šajā tiesību normā – ciktāl tam ir nozīme šajā lietā - no PVN ir atbrīvotas *“preču piegādes, ko pilnībā izmanto no PVN atbrīvotai darbībai, ja tiesības atskaitīt PVN par šīm precēm nebija radušās, kā arī tādu preču piegādes, par kuru iegādi vai izmantošanu PVN nebija atskaitāms saskaņā ar 21. panta 1. punktu”* – tiesību norma, kuras izcelsme arī ir meklējama kādā Kopienų tiesību normā, proti, Sestās PVN direktīvas 13. panta B daļas c) punktā un līdz ar to PVN direktīvas 136. panta a) punktā.

Ar šo tiesību normu – kas ir būtiska PVN sistēmas loģikā – ir gribēts nepieļaut nodokļa kumulatīvās sekas, kas nenovēršami iestātos, ja preču iegāde būtu veikta bez atskaitīšanas tiesībām, vai nu tāpēc, ka tās ir iegādes, ko veikuši no nodokļa atbrīvoti nodokļa maksātāji, vai tāpēc, ka tās ir PVN kodeksa 21. panta 1. punktā minētās preces. Lai panāktu šo neitralitāti, “negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku” pārdošanas darījumiem, ko līdz šim īstenojusi prasītāja/apelācijas sūdzības iesniedzēja, ir piemērojama tieši šīs atbrīvojuma normas pirmā daļa. Proti, strīdīgās preces, būdamas “ražošanas līdzekļi”, kas ir vajadzīgi tikai

^{*} N.d.t: Tā PVN direktīvas formulējumā; savukārt agrākajā Sestajā PVN direktīvā bija “ieskaitot”.

apdrošināšanas darbībai, ir katrā ziņā jāuzskata par precēm, kas izmantojamas tikai no nodokļa atbrīvotā darbībā pirmā no minētajā tiesību normā paredzētajiem nosacījumiem izpratnē.

Otrkārt, lai arī par minētajiem transportlīdzekļiem ir radušās PVN atskaitīšanas tiesības to īpašniekiem, un līdz ar to par tiem ir veikts nodokļa aprēķins, tos atsavinot apelācijas sūdzības iesniedzējai, tā – būdama no nodokļa atbrīvots nodokļa maksātājs – nekad nevarētu nodokli atskaitīt; un tādējādi ir izpildīts arī otrais minētajā tiesību normā paredzētais nosacījums tajā noteiktā atbrīvojuma piešķiršanai, proti, ka par precēm, kas izmantotas no nodokļa atbrīvotajai darbībai, nav radušās atskaitīšanas tiesības.

Īsumā sakot, ir jāsecina, ka gadījumā, ja arī tiktu uzskatīts, ka “negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku” pārdošanas darījumi nav atbrīvoti no nodokļa saskaņā ar PVN kodeksa 9. panta 29. punktu, šiem darījumiem būtu katrā ziņā jābūt atbrīvotiem saskaņā ar šā paša panta 33. punktu; tā ir nospriedusi arī šī *Supremo Tribunal Administrativo* [atsauce uz *Supremo Tribunal Administrativo* judikatūru]. Tāpēc arī šā iemesla dēļ šajā lietā aplūkotie aprēķini ir prettiesiski, jo ir pārkāpts PVN kodeksa 9. panta 33. punktā noteiktais, un attiecīgi tie ir jāatceļ.

Šis secinājums ir vēl jo pārliecinošāks tāpēc, ka tieši likumā - kā noteikts un apstiprināts administratīvajā praksē – [atsauce uz valsts administratīvo praksi] –, ir paredzēts, ka apdrošinātāju veiktu negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku pārdošanas gadījumā PVN apgrieztās iekasēšanas kārtībā maksā pircējs. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka šī tiesību norma – [atbilstoši tās interpretācijai], kas apstiprināta esošajā administratīvajā praksē, pauž likumdevēja vēlmi [ar PVN] neaplikt apdrošinātājus, – šī vēlme šajā lietā ir jāpatur prātā; un tāpēc arī ar šo pamatojumu ir jāatceļ pārsūdzētais spriedums un ir jāapmierina tiesā celtā prasība.

Iesniedzējtiesai piesaistītā prokuratūra sniedza atzinumu, ka ir lietderīgi iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu; un tāpēc tiek uzdoti jautājumi par aspektiem, kuros ir strīds par šajā lietā aplūkojamo darījumu iedabu, ievērojot Sestās [PVN] direktīvas 13. panta B daļas a) un c) punktu, kas valsts tiesībās transponēti ar PVN kodeksa [9. panta] 29. un 33. punktu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

Galvenais jautājums, kas jānoskaidro, ir par to, vai sabiedrību, kuras nodarbojas ar apdrošināšanas darbību, veikta tā dēvēto “negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku” pārdošana ir vai nav atbrīvota no PVN saskaņā ar PVN kodeksa 9. panta 29. un 33. punktā noteikto.

Saskaņā ar PVN kodeksa 9. panta 29. un 33. punktu redakcijā, kas bija spēkā 2007. gadā, no nodokļa bija atbrīvoti “apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darījumi, kā arī ar tiem saistīto pakalpojumu sniegšana, ko veic apdrošināšanas mākleri un apdrošināšanas aģenti” un “preču piegādes, ko pilnībā izmanto no

PVN atbrīvotai darbībai, ja tiesības atskaitīt PVN par šīm precēm nebija radušās, kā arī tādu preču piegādes, par kuru iegādi vai izmantošanu PVN nebija atskaitāms saskaņā ar 21. panta 1. punktu”.

Ar šīm tiesību normām ir transponēti Sestās [PVN] direktīvas 13. panta B daļas a) un c) punkts, un strīd ir par šo normu interpretāciju: *Supremo Tribunal Administrativo* plēnuma 2012. gada 7. novembra spriedumā ir ieņemta nostāja, kas ir pretrunā doktrīnā pārsvarā aizstāvētajai nostājai [atsauce uz valsts doktrīnu]

Proti, *Supremo Tribunal Administrativo* Nodokļu lietu palātas plēnuma spriedums burtiski piemēroja 2012. gada 19. aprīļa spriedumā izstrādāto judikatūru, saskaņā ar kuru tādā situācijā kā šajā lietā aplūkojamā tika izslēgta gan PVN kodeksa 9. panta 29. punkta, gan 33. punkta piemērošana, proti, tika secināts, ka apdrošinātāju veikta tā dēvēto “negadījumos cietušu transportlīdzekļu atlieku” atsavināšana ir apliekama ar nodokli. [Atsauce uz valsts doktrīnu]

Tas nozīmē, ka pastāv acīmredzams strīds par to, kā pareizi interpretēt PVN kodeksa 9. panta 29. un 33. punktu un līdz ar to Sestās [PVN] direktīvas 13. panta B daļas a) un c) punktu, kas ar minētajām tiesību normām ir transponēti valsts tiesiskajā regulējumā.

Ievērojot iepriekš minēto un neskarot to, kas nospriests tās judikatūrā, šī *Supremo Tribunal Administrativo* uzskata par lietderīgu - kā ierosinājusi apelācijas sūdzības iesniedzēja - iesniegt Eiropas Savienības Tiesai lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu, lai nodrošinātu Savienības tiesību vienveidīgu piemērošanu.

Nav šaubu, ka šajā lietā pastāv acīmredzams strīds par Savienības tiesību interpretāciju un piemērošanu, kā izklāstīts iepriekš; un tāpēc t.s. “skaidra akta [*acte clair*]” teorijas piemērošana ir pilnīgi izslēdzama. Tāpēc *Supremo Tribunal Administrativo* kā tiesai, kuras lēmumus nevar pārsūdzēt, ir jāierosina šī prejudiciālā tiesvedība saskaņā ar LESD 267. pantu, lai nepieļautu tādas valsts pastāvīgās judikatūras veidošanos, kas varētu nebūt saskanīga ar Sestās [PVN] direktīvas garu.

Tā ir spriedusi Tiesa, it īpaši nesenajā [2018. gada 4. oktobra spriedumā lietā C-416/17], kurā savukārt ir atsauce uz [2017. gada 15. marta spriedumu, kas taisīts lietā C-3/16 (EU:C:2017:209)], no kura iesniedzējtiesa citē šādus tā 32.-34. punktā izklāstītos apsvērumus:

“32. LESD 267. panta trešajā daļā paredzētais pienākums vērsties Tiesā ar prejudiciālu jautājumu ir daļa no sadarbības pienākuma nolūkā nodrošināt Savienības tiesību pareizu piemērošanu un vienveidīgu interpretāciju visās dalībvalstīs, visās valsts tiesās, kas ir par Savienības tiesību piemērošanu atbildīgās iestādes, un Tiesā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 9. septembris, X un *van Dijk*, C-72/14 un C-197/14, EU:C:2015:564, 54. punkts).

33. Turklāt šis LESD 267. panta trešajā daļā paredzētā pienākuma vērsties Tiesā mērķis ir novērst, ka dalībvalstī rodas valsts judikatūra, kas nav saderīga ar Savienības tiesību normām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2005. gada 15. septembris, *Intermodal Transports*, C-495/03, EU:C:2005:552, 29. punkts).

34. Kā Tiesa to vairākkārt ir uzsvērusi, tiesa, kas izskata lietu pēdējā instancē, pēc definīcijas ir pēdējās instances tiesa, kurā privātpersonas var atsaukties uz tiesībām, ko tām piešķir Savienības tiesības. Tiesām, kas izlemj lietu pēdējā instancē, valsts mērogā ir jānodrošina tiesību normu vienveidīga interpretācija (šajā ziņā skat. spriedumus, 2003. gada 30. septembris, *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513, 34. punkts, un 2006. gada 13. jūnijs, *Traghetti del Mediterraneo*, C-173/03, EU:C:2006:391, 31. punkts).”

DARBA VERSIJA